

Nem kopik a hang

Beütötte a fejed
a könyvespolcba.

Nyüszítettél, mint a sok
kopott kötet.

A parkettán ültünk,
billent az egyensúlyod,

mint dió a betonon,
nagyot koppant homlokod.

Lila pecsét maradt
a bal szemed fölött.

Koppant a fejed,
kong a fejem:

nem kopik
a hang,

nem kopik
a hang,

nem kopik
a hang,

a lila koppanás
a bal szemed fölött.

Repülő

Hosszan követted
mutatóujjaddal
a repülő vonulását.

Fehéren habzó csíkot
húzott maga után:
felhasította az eget.

A gép befért
az ujjaid közé.
El akartad kapni,

mint röptében a legyet,
ám kisiklott
ujjaid szorításából.

Mire utánanyúltál,
a repülő odafönt
ponttá zsugorodott.

Hiába kereste a szemed,
eltűnt a kék égen
a fehér horzsolás is.

Tenyereden a repülő
nyomvonalát látom.
Vágásokat sajátomon.

Vágás

Bátran szeltem a felhők
fehér dűne-halmait,

szárnyaimmal egyen-
súlyozva az áramlatokban.

Harcra kész varjúsereg
bukkant elő hátam mögött.

Sokáig ellenállt acél-
testem.

Felriadtam,

eszembe jutott egy gyerek-
kori filmrészlet:

Szürke öltönyös férfi
futott a tág mezőn.

Duplaszárnyú, propelleres
repülő üldözte.

Senki sem látta.
Némán perzselt a nap.

Öt másodperc

Tik-tak –
mondtad büszkén első szavad,
ősnyelveden a hang
forrásként fakadt.

Tik-tak –
mondtad jókedvűen,
a nagy falióra felé
nyújtva kezed.

Tik-tak –
ismételted,
az óra mechanikus
ketyegése volt a válasz.

Tik-tak –
mondtad szuszogva,
mintha ez a pár hang
lenne lélegzeted.

Tik-tak –
egy hanyag mozdulat,
s a vén vekker nyögött
pihesúlyod alatt.